

„Dragi Milko, dobroto si mi storil, kako lahko mi je zdaj pri srcu. Zdi se mi, da ni bila moja ljubezen do doma nič lepa, nekaka sebičnost jo je izpodrivala. Zdaj sem se je zopet oprostil. In za to se imam zahvaliti tebi, Milko.“

Molče sta se objela prijatelja.

Dolgo časa sta se veselila počitnic. Janku se je zopet razjasnilo čelo, z veselim srcem je pričakoval šole. Mamici se je odvalil kamen od srca, oče je bil vesel, ko je videl sina zopet srečnega.

Pridno se je učil Janko v mestu. Ponosni so bili starši nanj, ko je prihajal o počitnicah domov in se izprehajal po gozdu. Zdelo se mu je, da je njegova ljubezen do domovja sedaj mnogo lepša in čistejša.

Cesarjeva 60letnica v Komendi.

Priobčila P. P.

Oglejte nas na sliki! Vaši tovariši in vaše tovarišice smo iz Komende. „Kje je Komenda?“ boste vprašali. Pod prelepimi Kamniškimi planinami blizu mesta Kamnika, eden najlepših krajev v kamniškem okraju.

Ali se še spominjate slavnega dne 2. decembra pretečenega leta 1908? Vsa širna Avstrija se je poklonila v ljubezni in hvaležnosti svojemu vladarju Francu Jožefu I. ob njegovi šestdesetletnici. — Tudi nam so takrat bila naša mlada srca polna otroške ljubezni in vdanosti do dobrega očeta Franca Jožefa I. Tudi mi smo slavili ta dan; vi vsi, ki čitate „Zvonček“, ste ga slavili, nekateri bolj, drugi manj slovesno.

V Komendi smo priredili prelepo spevoigro „Slava cesarju Francu Jožefu I.“, ki jo je nalašč za nas deco sestavil in zložil g. učitelj Emil Adamič. — Njegovo sliko vidite v današnjem „Zvončku“. — Mnogim je že znana ta igra, mnogi so jo sami priredili, drugi le slišali.

Prvi poizkus je bil to. Še nikdar nismo stopili na oder pred polne vrste gledalcev. A srce nam ni upadlo. Saj je toliko lepih pesemc, in mi vsi radi pojemo. Razveseliti pa smo hoteli tudi svoje ljube starše in vse druge občane, ki so prisostvovali igri.

V prvem dejanju spevoigre smo nastopili vojaki. Čake na glavi, sable ob pasu, kaj bi ne bili ponosni? — Junaško nam je bilo srce in pripravljeni smo bili, dati blago in kri za svojega vladarja.

V drugem dejanju so se poklonile umetnosti in znanosti Njemu, svojemu zaščitniku. Kiparji in kiparice, slikarji in slikarice, pesniki, pisatelji in učenjaki smo položili lavorov venec pred Njegovo sliko. Tudi kot učenci in učenke smo veselo zapeli: „Naš cesar nam je vedno ljub“ in se zahvalili dobremu cesarju, ki posebno ljubi mladino.

Nato smo prišli v tretjem dejanju vdove, ubožci in sirote na oder. Spominjali smo se, kolikim trpinom je dobri naš vladar lajšal gorje; koliko bolnišnic, sirotišnic in drugih zavetišč je zidal On, ki ga po pravici imenujemo očeta sirot.

V zadnjem dejanju smo tvorili različne narode: Čehe, Poljake in Hrvate. Imeli smo zastavice v rokah in trakove pripete na prsih. Vsak narod se je posebe poklonil skupnemu vladarju in zapel svojo narodno pesem. Nazadnje pa smo prikorakali Slovenci in Slovenke, največ v narodnem kroju. Navdušeno smo pripeli na oder „Naprej zastave slave“, zavedajoč se, da smo in hočemo ostati Slovenci z dušo in telesom. Zastavice v naših rokah so zavihrale v slavo cesarju, v znak, da tudi slovenski narod ljubi svojega vladarja, da mu je hvaležen za vse dobrote, ki jih je delil slovenskemu narodu.

Konec spevoigre je bila živa podoba. V nji smo združili vse, kar smo predstavljali v štirih dejanjih in se še enkrat skupno poklonili vladarju.

A konec to le še ni bil. Konec je bil pravzaprav ta, da smo se — fotografirali. Povemo vam, dragi tovariši in tovarišice, da največ izmed nas ni vedelo, kaj bo pravzaprav. Kdaj pa pride v našo vasico kak fotograf? Zato smo bili tembolj radovedni. Prvi četrtek po prireditvi se je to zgodilo. Ob pol dveh popoldne bi morali biti v šoli, a bili smo že ob eni.

Prišel je fotograf, prinesel s seboj neko skrinjico, za nas skrinjico polno čuda. Postavili smo se pod lipo poleg šole. Ali ste že čuli o kopenskih lipah? To sta vam dve veliki in košati lipi, ki rasteta kakih 7 metrov druga od druge, a sta se vrha že popolnoma zarasla skupaj, da sta videti

kot en velikanski vrh. Večjo in debelejšo vidite na sliki! Stara je okolo 600 let, debela, da jo štirje možje komaj obsežejo; drobnejša je pa le malo tanjša. Pod temi lipami se igramo v odmorih, te lipe ljubimo in čislamo mi vsi. Ako pridete kdaj k nam v Komendo, vas hočemo prav srčno pozdraviti pod svojima lipama. A pridite tedaj, ko cveteta, t. j. meseca junija. To dehti daleč naokolo, to šumi po lipah! Tisoč in tisoč čebelic nabira po cvetju sladko strd.

A ko smo se fotografirali, je stala lipa gola in pusta. Dolge, gole veje so visele navzdol. Le tuintam je zašumelo suho listje v vetru.

A prav pod to lipo smo se hoteli fotografirati. Ona, ki je razprostirala svojo gosto streho skrbno nad nami, ko smo se hladili v vročih poletnih

dneh, ona naj nas gleda tudi v tem slovesnem trenutku, ko smo se prvi-
krat v življenju fotografirali.

Postavili smo se, kakor nas vidite na sliki. Zgoraj vojaki s cesarjevo
sliko, nižje deklice v narodnih nošah, nato učenci in učenke, v sredi naš
g. učitelj, gospa in gđč. učiteljica, ob nogah zastavonoša Francelj in
tambur Ivan, zraven pa naš Ferdinand z rdečim dežnikom in klobukom s
krivci.

Ko smo bili urejeni, je fotograf prinesel ono skrinjico, jo postavil na
stojalo in jo pogrnil z veliko črno ruto. Nato je v naše veliko začudenje
zlezel pod ruto. Spet je pogledal po nas, popravil to in ono, se zopet skrnil
pod ruto. A mi smo morali biti tihi in mirni, akoravno bi drug drugega
radi izpraševali, kaj bo. — Prijel je nekaj zvoncu podobnega, ukazal nam:
„Tiho, mirno!“ — štel ena, dve, tri in — bili smo fotografirani.

Črez teden dni smo pa imeli slike v rokah in radovedni smo se po-
iskali na njih.

To vam poročajo vaši tovariši in vaše tovarišice v Komendi na Go-
renjskem.

Trije kosci.

*Trije mladi fantje
gredo črez poljë;
kose jim jeklenke
na ramah bleščé ...*

*„Trije mladi fantje
gremo črez poljë,
kose nam preostre
na ramah bleščé.*

*Trije mladi fantje
pesem si pojo,
pojejo veselo,
pojejo tako:*

*In ko jutri vrne
spet se beli dan,
bo že pokošena
širna vsa ravan ...“*

Bogumil Gorenjko.

Na polju.

*Črez zeleno polje
poje dobre volje
mlada deklica.
Kaj bi pač ne pela,
ko ji še vesela
v srcu je pomlad!*

*A nad njo škrjanček,
njen prijazni znanček,
se dviguje v zrak.
Pesmi sladke sklada,
da drhti livada,
da vzdhrteva mak ...*

Bogumil Gorenjko.

